

TULSI'S MAGIE

De dag dat mijn moeder verdween

SARAH ARMSTRONG

SARAH ARMSTRONG

De
dag dat
mijn moeder
Verdween

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor Amelia

PROLOOG

De dag dat mijn moeder verdwijnt is de hemel blauwer dan ik ooit heb gezien. We zijn net met ons circus in Millimba aangekomen. Onze optocht van vrachtwagens tuft langzaam door de brede hoofdstraat, zodat iedereen kan zien dat we er zijn.

Mijn vader en ik zitten hoog in de voorste vrachtwagen. Op de straat voor ons maakt mijn beste vriend Kit radslagen. Zijn armen en benen zwaaien in grote cirkels door de lucht. Dan blijft hij in handstand staan en flikflakt verder, alsof hij springveren in zijn handen heeft. Vandaag draagt hij zijn favoriete blauwe glittermaillot en -hemd. Hij kijkt stralend naar de inwoners die op de stoep staan toe te kijken.

Onze clown Jerry rijdt zigzaggend rond op zijn eenwieler en spuit met zijn waterpistool het publiek nat, en mijn oom Vincent, de spreekstalmeester, loopt met zijn glanzend zwarte hoge hoed op mee. Hij nodigt de mensen luidkeels uit om naar onze voorstelling te komen.

We hebben vanavond een volle bak nodig. Al

wekenlang zit de grote tent niet eens halfvol.

Ik kom altijd graag in Millimba, waar palmbomen groeien en regenbooglori's luidruchtig kwetteren. Ons circus is hier ieder jaar drie weken in januari. We zetten de tent op op het festivalterrein, in de schaduw van de grote vijgenbomen. Ze hebben een gladde grijze bast en wortels die boven de grond door elkaar kronkelen als vreemde, kromme olifantenslurven. Als het bijna donker is, of net licht, lijken die wortels op prehistorische dieren die onder de bomen zijn weggekropen. Ik heb mijn moeder niet nodig om te weten dat er heel veel grote magie in die bomen zit.

Het leven is mooi, denk ik terwijl mijn vader onze vrachtwagen vanaf de hoofdstraat laat afslaan naar het festivalterrein. Er zijn de laatste tijd veel spanningen geweest. Het ging steeds over gebrek aan geld en over meneer Potts, die we allemaal missen. Maar vandaag lijkt alles hoop uit te stralen: de warme zon die op ons neerschijnt vanuit die heldere, onmogelijk blauwe hemel, de spitse groene bergen in de verte, de inwoners die langs de weg staan te klappen en te lachen, zelfs het halflege zakje snoepslangen tussen mijn vader en mij in. Het leven lijkt zo rooskleurig. Niets wijst erop dat deze dag heel slecht zal aflopen.

HOOFDSTUK 1

‘Goedenavond...’ Mijn moeders stem galmt door de grote luidsprekers. ‘Mijn dochter Tulsi gaat nu in deze kist liggen, en terwijl jullie toekijken... zaag ik haar doormidden!’

Er klinkt zenuwachtig gegiechel uit het publiek als mijn moeder haar hand boven de houten kist heen en weer zwaait. Mijn vader heeft die gemaakt. Helaas lijkt hij iets te veel op een doodskist.

Ik rits mijn laarzen open en glimlach naar het publiek op de oplopende tribune. Er zitten maar dertig mensen: een paar gezinnen uit de buurt en een handjevol hippies uit de heuvels. Maar mijn moeder en ik zullen honderd procent geven bij ons optreden. Want dit is ons nummer. Dit doen we elke avond samen.

Mijn moeder helpt me het trapje op en knipoogt vriendelijk naar me. De muziek zwelt aan als ik op mijn buik in de kist ga liggen. Ik strek mijn benen niet uit, zoals het publiek denkt, maar leg mijn knieën onder me in een geheim vakje. Ik steek mijn hoofd

door het gat aan de ene kant. Aan de andere kant van de kist zit Kit verstopt, ook in een geheim vak. Hij zit voorovergebogen met zijn hoofd naar beneden. Zo zit hij al vanaf het begin van het nummer, toen de kist de piste in werd gereden. Hij kan nu elk moment zijn voeten door het gat aan zijn kant naar buiten steken, en dan zal iedereen denken dat dat mijn voeten zijn. We dragen dezelfde rode sokken en hij zal met zijn tenen wiebelen terwijl ik mijn gezicht naar het publiek toe draai en glimlach.

Deze doorzaagtruc is geen grote magie. Het is kleine magie: een truc die gewone, alledaagse goochelaars doen, iets wat je uit een boek kunt leren. Mijn moeder doet dit soort trucs én grote magie. Niet dat het publiek het verschil ziet. Volgens mijn moeder willen de mensen geloven in alle soorten magie. Ze willen iets zien wat ze niet kunnen verklaren; ze willen ervaren dat het onmogelijke tóch kan.

Mijn moeder tikt met haar stok op de kist, als een goede toverfee, en laat de draaiende cirkelzaag zakken. Houtsplinters schieten alle kanten uit en de kist trilt om me heen.

Even later trekt ze de zaag weer omhoog. Ik glimlach en wiebel met mijn wenkbrauwen naar het publiek. Zij veegt wat zaagsel van haar oude, glinsterende blauwe pak – het pak dat zij en ik net

hebben versteld. We hebben er nieuwe lovertjes op genaaid, misschien wel voor de tiende keer. Vanonder haar blauwe satijnen hoge hoed valt haar lange haar als een glanzend zwart gordijn naar beneden.

Het publiek klapt hard als mijn vader mijn moeder helpt de twee delen van de kist uit elkaar te duwen. Ze laten zien dat de kist (en ik dus zogenaamd ook) in twee stukken ligt. Mijn vader ziet eruit zoals ik denk dat de Vikingen eruitzagen, met zijn blonde baard en zijn paardenstaart en zijn grote, sterke handen. Hij is de tentmeester en heeft de leiding over het opzetten van de tent, en hij is ook onze klusser. Hij kan alles repareren, van de motoren van de vrachtwagens en de generatoren tot de fietsen en de ijsmachine.

Mijn vader en onze toneelknecht Fatima rollen de twee helften van de kist weg terwijl mijn moeder een bos verse rozen uit de handtas van een vrouw op de eerste rij haalt. Dát is grote magie. Ze gebruikt een toverspreuk om een dor takje te veranderen in een bos bloemen. Het publiek brult van verrukking als mijn moeder de rozen aan de verblufte vrouw geeft.

Als ik haar grote magie zie gebruiken, voel ik me opgewonden en ellendig tegelijk. Maar toch vooral ellendig. De bijzondere toverkracht in haar bloed stroomt ook door mijn aderen; het is een gave die

van generatie op generatie van vrouwelijke magiërs wordt doorgegeven. Maar mijn moeder wil mij niet leren hoe je grote magie gebruikt. Ze beweert dat ik volgens een of andere magische wet zestien moet zijn voor ik de grondbeginselen kan leren – en dat duurt nog vijf jaar.

Achter de coulissen, achter de verschoten gordijnen van rood fluweel, klimmen Kit en ik uit de kist en trekken onze rode sokken uit.

Kit glimlacht. ‘Ik vind nog steeds dat je nét iets te veel glimlacht voor iemand die zojuist doormidden is gezaagd.’

Het is waar, ik blijf maar grijnzen. Direct na de doorzaagtruc voel ik me altijd vreemd gelukkig, alsof we de dood te slim af zijn geweest. ‘Nou, ik heb jouw dikke vette grijns naar het publiek wel gezien toen je vorige week van het hoge koord viel,’ zeg ik. ‘Het leek wel alsof je het héérlijk vond om te vallen.’

Hij lacht en geeft me een vriendschappelijke por. ‘Nee! Ik hoopte dat mijn oogverblindende glimlach ze zou afleiden van mijn stomme fout.’

Kit is zo ongeveer het tegenovergestelde van mij. Hij is verlegen bij onbekenden en dat ben ik niet. Hij is groot en supergespierd voor iemand van twaalf, met een langwerpige gezicht en kort, zwart haar. Ik ben klein, heb een lichte huid en bruin haar dat vaak

in een vlecht zit (het beste kapsel als je niet wilt laten zien hoeveel klitten je in je haar hebt).

Naast ons staat Kits moeder, Li Lin, een been omhoog te strekken tot het recht omhoog wijst. Haar knie komt bijna boven haar hoofd uit. Ze is acrobaat en slangenmens (ze kan zichzelf letterlijk in een knoop leggen), en ze heeft de leiding over de etenswagen. Tijdens haar warming-up neuriet ze ‘You are my sunshine’. Kits vader, die ook acrobaat was, zong dat liedje altijd tijdens zijn warming-up.

‘Vanavond geen hoepels in de lucht, Kit,’ zegt Li Lin terwijl ze haar been laat zakken.

Hij fronst. ‘Alweer kapot?’

Ze knikt en vouwt zichzelf dubbel met haar gezicht tegen haar knieën.

Kit rolt met zijn ogen naar me. Het lijkt wel alsof er bij elke voorstelling weer iets anders gerepareerd moet worden. Mijn arme vader kan het niet bijhouden.

Kit en ik gluren door de gaten in het fluwelen gordijn. Mijn moeder loopt nog steeds heen en weer langs de voorste rij. Met toverspreuken verandert ze gewone dingen uit de zakken van de mensen in iets anders, zoals een potlood in een zonnebloem.

We kijken heel goed wat ze doet, alsof we het haar nog geen honderd keer hebben zien doen. Eerlijk gezegd is het nog steeds geweldig, elke keer weer.

Ze pakt een opgevouwen witte zakdoek van een man, schudt ermee, en ineens zit er een dikke witte duif op haar vinger. Hij fladdert omhoog en gaat in de nok van de tent op een koord zitten.

‘Wauw, ze is geweldig,’ zegt Kit, en ik voel me ellendiger dan ooit. Nog vijf lange jaren voor ik dat mag leren.

Vincent staat ineens naast me, met zijn hoge hoed in zijn hand. Hij trekt zachtjes aan mijn oorlel. ‘Goed gedaan, Tuls.’ Vince is mijn moeders broer en een van mijn favoriete mensen op de hele wereld. Hij ruikt naar kruidnagelkauwgum en naar de wax met sinaasappelgeur die hij in zijn krulsnor smeert. Toen ik jonger was, mocht ik soms urenlang op zijn schouders zitten.

Hij geeft me een handjevol pistachenootjes en leunt dan naar voren om fronsend tussen de toneelgordijnen door te kijken. Hij probeert het niet te laten merken, maar ik weet dat hij zich zorgen maakt om de halflege tribunes van de laatste tijd.

Het circus is het enige thuis dat ik ooit heb gekend. Ik ben hier in de tent geboren, op een avond na een voorstelling – mijn vader ving me op en wikkelde me in de fluwelen cape van mijn moeder. Al deze mensen zijn meer dan zomaar collega-artiesten. Ze hebben op me gepast, me te eten gegeven en mij en

Kit lesgegeven. Maar belangrijker nog: samen zetten we een fantastische, vreugdevolle show neer. Elke avond weer, een uniek geschenk aan het publiek. Het kost uren, nee, jaren oefening om het er moeiteloos en soepel uit te laten zien, maar er gaat niets boven het gevoel dat je krijgt als een uitverkochte tent voor je opstaat, juicht en klapt.

‘Ja!’ roept Vince uit. Mijn moeder heeft net een handvol zaagsel omgetoverd in glinsterende gouden confetti, die ze met een dramatisch gebaar in de lucht gooit.

Ik wil de woorden van die toverspreuk kennen. Van alle spreuken! Het enige wat ik wil is dat ze mij de wereld van de magie binnenlaat.

Mijn moeder weet het nog niet, maar in de afgelopen paar weken heb ik stiekem een paar toverspreuken geoefend die ik haar heb horen gebruiken. Ik weet zeker dat ik de deur van onze woonwagen vanmiddag een paar centimeter heb laten bewegen. Ik ben van plan om te blijven oefenen en haar op het juiste moment te laten zien dat ik klaar ben om grote magie te leren.

Het handjevol publiek gaat staan, klapt en fluit, en mijn moeder komt nog een keer op door de gordijnen. Ze glimlacht. Jerry loopt de piste in en laat zijn brandende stokken ronddraaien. Alle lampen

gaan uit, behalve twee schijnwerpers, eentje gericht op Jerry en eentje op Claudie, die spookachtige vioolmuziek speelt. Later, na de trapeze- en de koorddansnummers, en na Zanni's hondenshow, maken we allemaal nog een laatste buiging, en dan drentelt het publiek de tent uit.

Achter de coulissen stoppen mijn moeder en ik haar rekwisieten in een rode houten kist. Ze geeft me haar toverstok aan. Van dichtbij is het gewoon een bamboestokje met fluweelzwart tape uit een kantoorboekhandel eromheen. De magie richt ze eigenlijk met haar vingers.

'Mama,' zeg ik zacht als ik de stok in de kist leg. 'Leg nog eens uit waarom jij voor je zestiende al magie hebt leren gebruiken, terwijl dat tegen de regels was.'

Ze trekt een wenkbrauw op en zegt: 'Alweer? Mij zo jong magie leren gebruiken was gewoon een van de vele slechte keuzes van mijn moeder.'

'En wat was er zo erg aan?'

Ze schudt haar hoofd en wurmt zich uit haar jasje met lovertjes. Mijn moeder en Vincent vinden het vervelend als ik iets over hun moeder vraag, en ik weet dat er dingen zijn die ze me niet vertellen. Met Kerstmis heb ik een keer geprobeerd om wat vragen te stellen aan mijn moeders tante Thelma, maar zij ontweek ze ook.

‘Maar grote magie zit me in het bloed,’ zeg ik. ‘En het circus heeft het nu harder nodig dan ooit dat ik magie leer gebruiken!’

Mijn moeder legt een vinger op haar lippen en kijkt om zich heen. Grote magie is ons geheim. Natuurlijk weet mijn vader er ook van. En Vincent ook, want hij is opgegroeid met magie, maar hij heeft het er nooit over. Ik heb het ook aan Kit verteld; dat kon toch niet anders? Maar verder moeten we er onze mond over houden. En dat is eigenlijk niet zo moeilijk, want niemand vraagt ooit aan een magiër hoe die een truc uitvoert. Zelfs gewone goochelaars hebben strikte geheimhoudingscodes – en circusmensen weten als geen ander dat je die moet respecteren.

‘Ja, je hebt gelijk,’ zegt ze zacht. ‘Het is je bestemming. Maar nú nog niet. Ga je omkleden, liefde.’ Ze heeft haast. Ik weet dat ze in haar eentje een grote, geheimzinnige tovertruc wil oefenen. Ze werkt er sinds vorige week aan en hij moet drommen mensen trekken.

Terwijl ik mijn pak openknoop, staat Zanni ineens naast mijn moeder. ‘Merry?’ Haar ogen zijn groot van bezorgdheid. ‘Er is iemand die met je wil praten. Hij zegt dat hij Peter Potts heet.’

Mijn moeders gezicht betreft. ‘O nee.’

Een lange, kale man in een pak komt door de

zijflap de tent binnen. ‘Hallo Merry,’ zegt hij luid. ‘Ik wil een bijeenkomst in de piste. Nu. Met iedereen. Roep ze bij elkaar, wil je?’

Mijn moeder knikt. ‘Oké.’ Ze heeft haar lippen op elkaar geperst.

‘Wie is dat?’ fluister ik als de man tussen de gordijnen door stapt.

Ze doet het deksel van haar kist met rekwisieten dicht. ‘Dat is de zoon van meneer Potts.’ Meneer Potts, de lieve meneer Potts die tientallen jaren de eigenaar van ons circus was, is drie maanden geleden overleden. Ik wist niet eens dat hij een zoon had. ‘Het circus is nu van Peter Potts,’ zegt mijn moeder, ‘en hij heeft Vince vorige week gebeld om te vragen hoeveel het eigenlijk opbrengt.’

‘Waarom is hij dan hier?’

Ze kijkt me aan. ‘Ik denk dat hij ons circus wil sluiten.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Big Magic*

Verschenen bij Hardie Grant Children's Publishing

© 2022 Sarah Armstrong

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Julia Murray

Omslagontwerp: Julia Murray / Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6783 6 (e-book 978 90 261 6784 3)

NUR 283